

מדינה פשוט... אין מילים" (דן פורת, פורום טיולי אופניים, מרץ 2006). המשפט הזה בליווי כמה תמונות נוף עוצרות נשימה ועוד מספר תמונות של רוכבים בנופים דומים, קרובים (אבחזיה), שהוסיף מרק דיזנגוף (שהתפרסמו גם ב-MBA ישראל באוגוסט 2006 והוכיחו כי הדבר אפשרי), נצרכו במוחי והביאו להחלטה להגיע לשם! התמזל מזלי וגם יורם חן ראה את הרברים ונדלק... כעבור כמה שבועות, כששאלתי אותו כבדרך אגב: "יורם, מה עם גרוזיה?" והוא השיב לי: "היה בסדר" תוך הנהון, חיוך קטן ומבט מלא ביטחון, ידעתי שאפשר להתחיל להתכונן.

ההר הירוק

המיניבוס פורק אותנו מעל עיירת הסקי גודאורי (Gudauri), היישוב הגבוה ביותר (2,196 מטרים) על "הדרך הצבאית" שמהווה את "השלד" של תוואי המסלול שלנו באזור מזרח רכס הקווקז. מסביב הרים ירוקים וגבוהים, שמים כחולים ואוויר פסגות. איזה שינוי אחרי יום מהביל ברחובות טביליסי (Tbilisi) הבירה. שתי דקות של מתח קל ומשאת הקצבים שמכילה את שנים עשר המופלאים (האופניים שלנו...) מגיעה גם היא. התארגנות זריזה ואנחנו פוגשים את ג'ורג' והסוס שיהיו מורי הדרך שלנו היום. מתחילים בטיפוס קצר בדאבל ונכנסים לסינגל שרץ על צלע ההר הירוק. הנוף והמרחבים משכרים, הכול פורח מסביב והסוס של ג'ורג' מתאגר אותנו בשיפועי צד וגם בקטעים טכניים. אנחנו במגמת ירידה והסינגל לא עושה סימנים של סוף... 10 קילומטרים בתענוג הזה ואנחנו מגיעים למעיין, שם חונים לארוחת צהריים. הסלעים שבמים בצבע כתום-חלודה ולמים טעם חזק של ברזל... מי שממלא את הקאמבלק שלו מגלה מאוחר יותר שהמים גם מוגזים... אני

הספקתי גם להכניס טבלייה של כלור לקוקטייל הזה ואחרי השלוק הראשון שלקחתי בלוטות הטעם שלי מאיימות בהתאבדות. אנחנו מוקפצים חזרה לגודאורי ומשם גולשים ברכיבת כביש רטובה ליעדנו הבא: העיירה קאזבגי (Kazbegi). הדרך אפורה וגשומה. אנחנו מגיעים רטובים ומסומנים בבויץ במקומות המועדים. העיירה ביישנית ורדומה, מתגמדת מול התפאורה של ההר השלישי בגובהו בגיאורגיה (הר הקאזבגי Kazbek) המתנשא על כיפתו הלבנה לגובה של 5,033 מטרים ומואר ברוב הדר בקרני השמש האחרונות של היום. בבוקר המחזרת אנחנו פוצחים בטיפוס די תלול אל עבר כנסיית טריניטי (Trinity Church) שממוקמת מעל העיירה ומקרבת אותנו לקרסוליו של ההר הגבוה. לאחר ביקור קצר בכנסייה אנחנו מפצלים כוחות, כאשר מחצית הקבוצה יורדת בסינגל מפותל, תלול ואתגרי חזרה לעיירה, והמחצית השנייה מאמצת תוואי פחות קיצוני, אך יפה לא פחות... אנחנו חוברים יחדיו באחד מרחובות העיירה ובודקים את אחד ממאכלי החובה בגיאורגיה הלא הוא החצ'פורי (מאפה גבינה) בקיוסק מקומי. מנוחת צהריים קצרה ואנחנו שוב על האופניים משלבים רכיבת כביש, דרכי 4X4 וסינגלים בדרךנו לתצפית על קרחון דבדורקי (Devdoraki glacier) שמסתבר שהוא הנמוך בין קרחוני גיאורגיה (לשונו התחתונה מגיעה לגובה 2,250 מטרים בלבד) ונמצא בקרבת הגבול עם רוסיה. כשאנחנו מגיעים, עננים רוכצים

על ההר אבל כעבור כחצי שעה, המסך "עולה" והקרחון מתגלה במלוא הדרו. היום הזה הוא רק חימום לקראת הדבר האמיתי שמתחיל מחר.

הנעליים של עידו

לפנות בוקר, טרם עזיבתנו את קאזבגי, התפנקנו בדריסת כוסמת חמימה ומתוקה שבישלה עבורנו בעלת הגסטו-האוס הנחמד שבו בילינו את הלילה. רכיבה קצרה אל מחוץ לעיירה הובילה אותנו אל המחסום הטבעי הראשון אתו היה עלינו להתמודד: נהר הארוגבי השחור (Black Arogvi), הסמוך לכפר סנו (Sno). עידו ברתנא בוחר לוקיישן, חולץ נעליים ונכנס ראשון אל המים הקפואים... האבנים חלקות, המים מטפסים במעלה רגליו ונראה שהזרם חזק הרבה יותר ממה שחשבנו תחילה. בעודו עומד עם אופניו במרכז הערוץ, נשמת משהו מידידו אל תוך המים... נעלי הרכיבה של עידו שטות במורד הזרם. לפני שכולנו מבינים כמה נעלי הרכיבה האלה יכולות להשפיע על מצבנו, יוסי זולדין פותח במרדף, קופץ למים ומציל ברוב תושייה את הזוג המלכותי והרטוב... אנחנו נרגעים (וגם עידו)

Take a ride on the wild side...

גאורגיה: רכיבה אל הלא נודע

כתבה וצינחה: אורית ברנע

תחילת הטינגל האתגרי, בין ערמות
הקציר למרגלות כנסיית טריניטי

ממהרים לשלוף את כיסויי התרמילים. נראה כי ככל שהשמים מתכהים גם השיפועים שלפנינו הופכים תלולים יותר. אנחנו נראים כמו שיירת נמלים עמלות שסוחבות מטען בלתי אפשרי. בדרך כלל, רואים את שיירות הנמלים האלה ממש לפני הגשם... אבל לשיירה שלנו מובטחת תפאורה אחרת... ברד. קיר אפל ניצב מולנו ויחד אתו מתחיל ברד עדין להכות בנו. אנחנו עדיין שקועים במשימת הטיפוס כשהברד הופך לסופה קטנה והגרגירים שלו תופחים לממדים מטרידים. איש איש (ואישה) ואופניו/ה, אין לנו רכב מלווה ולא שום אופציה לווייתורים וכולנו יודעים את זה. השיפוע התלול שלפנינו מביא כל אחד מאיתנו להגיע לתנוחות מוזרות עם אופניו. בשבילי השיפוע לא מאפשר הליכה בשום כיוון עם האופניים, ולכן אני מניחה אותם לפניי, בניצב אלי. כך אני נתמכת בהם ומעלה אותם כל פעם 30-40 סנטימטרים בהנפה ומדביקה את המרחק בהליכה של 2-3 צעדים. אני מחזיקה מעמד לא רע עד שערן פוביצר (המושיע), שכבר

עם העננים ואופי התאורה משתנה כל כמה דקות. תוואי השטח מאפשר לנו רכיבה לסירוגין וככל שאנחנו מתקרבים להתרגשות גדלה ואנחנו מרגישים קטנים יותר... לקראת אור אחרון אנחנו מגיעים לחניון הלילה שממוקם למרגלות סוללת עפר וסלעים כשברקע הצ'אוכי אדיר הממדים. הציוד נפרק מהסוסים שנהנים ממרעה משובח. שמונה אוהלים קטנים וכחולים צצים להם על משטח העשב ואנחנו מספיקים לגנוב מקלחת חפוזה במים הקפואים של אחד היובלים שמקיף את המחנה. השמש נעלמת ואיתה החמימות... נעשה קר וזה הזמן למרק חם עם אטריות וגם ברנדי וייגרמיסטר באדיבות הבארמן שלנו, דייוויד האס. יקיצה טבעית בשטח והצצה מופלאה מפתח האוהל... היום אנחנו מטפסים אל Roshka Pass.

עם הפנים לחעלה

מתחילים ברכיבה שמהר מאוד הופכת להליכה במעברי סלעים. השמים מתקדרים ואנחנו

ומכתירים את יוסי כגיבור היום (שבקושי התחיל). מחפשים אתר חצייה חלופי והפעם אנחנו מותחים חבל בין גדה אחת לשנייה, מאבטחים את הציוד הרגיש ומתחילים במעבר אחד אחרי השני. החצייה הושלמה בהצלחה. מייבשים רגליים ומתחילים בטיפוס אל עבר הכפר ג'וטה (Djuta).

אל עבר הצ'אוכי [Chauki]

בקרב הכפר, בחניית הצהריים, אנחנו פוגשים את הצוות המלווה שלנו שכולל מדריך, טבח ועוד שני אנשים ובנוסף שישה סוסים כולל סייח צעיר מאוד שנלווה אל אמו בעבודתה. תרמילינו הרכים (תודרכנו לארוז את חפצינו בצ'מידנים ולא במזוודות קשיחות) מועמסים על הסוסים אחרי שקילה קפדנית (גם להם יש מגבלות משקל, וככל הנראה שניים מהם לפחות יהפכו בתום המסע ליבבני משקל) ואנחנו חוזרים אל השבילים בדרכנו אל רכס הצ'אוכי. הרכס נראה למרחוק, משונן ומסולע, כשלמרגלותיו עמק קרחוני ירוק וקטיפתי. קרני השמש משחקות

דיינד מתרגל רכיבה אורקן בסמטאות
העיירה שטילי (צילום: אדר שדמי)

בירה וחאצ'פורי בקיוסק המקומי בקאזובי

חציית נהר הארונגי השחור (צילום: יוסי חולדן)

הדרך אנחנו נתקלים בקוליסים עמוקים בצורה בעייתית. הם מאפשרים רכיבה בישורת, אבל מדי פעם מתעקלים בזוויות שזורקות את הרוכב החוצה. אם זה לא מהווה אתגר מספיק, יש לפנינו גם עדר של "פרות משוגעות". לא ברור מי עיצבן אותן, אבל די ברור על מי הן החליטו להוציא את העצבים שלהן... הן פשוט פתחו אחרינו במרדף מאיים. לעידו שזכה ללבוש בבוקר חולצה אדומה, זה הפך לאירוע קצת מפחיד, במיוחד בהתחשב בעובדה שתוך כדי "בריה" נקרעה לו השרשרת. חניון הלילה שלנו משקיף על ה-Pass מעברו השני והוא ממוקם בשדה על מצע של עשב רך ומפנק. לאחר הקמת האוהלים אנחנו מתפנים לעיסוקים שונים: יש כאלה שדואגים לניקיונם האישי ויורדים אל הנחל, יש אחרים שנהנים מקריאה או סתם ממנוחת אחר הצהריים, ויש את אלה שעוסקים במרץ (או שמא נאמר באובססיות) בניקיון ה"כלים" שלהם. אלה האחרונים, בצירוף מקרים מפתיע, עונים לשם "עידו". האחד, מר ברתנא, מפנק, מנקה ומגרוז

<<<

תיק הרכיבה, הוצאתי ממנו בנושלוטיות את מעיל הגשם ומכנסי הגשם, ושוב אני לומדת שעל טעויות משלמים. אני יכולה להבטיח לכם שאחרי חוויות היום הזה כבר סחבתי איתי באדיקות, מדי יום, את המעיל והמכנסיים גם כשלא היה שום Pass באופק. למרות תנאי מזג האוויר הקשים הגוף רוצה לנוח, אבל אלה בינינו שעדיין לא הפכו אפתיים מזרזים אותנו לגלוש למטה אל עבר מקום מוגן וחמים יותר. בשביל חלק מהקבוצה מתחילה עכשיו חגיגת הפיצוי שבמהלכה עלינו לאבד כ-1,000 מטרים. החגיגה כוללת גלישה פראית בשיפועים לא חוקיים מתובלת באחיזה גבולית למדי, כל זה על רקע הקרחון האצילי שנשקף מעברו השני של מעבר ההרים... חנייה ראשונה בדרך אל העמק הנחשף. התחממנו מעט ואנחנו מרשים לעצמנו לתדלק בכל חטיפי אפשרי. אם בחטיפים עסקינו, אז יש לנו קיוסק נייד שקוראים לו אורלי דואני, וברשותה כל הליין החדש של חטיפים שזה עתה יצאו לשוק, ובכמויות! כל זה בשיטת "ביקשת-קיבלת". בהמשך

הספיק להגיע למעלה עם אופניו, מגיע חזרה במורד וסוחב את אופניו למעלה. בסוף הקטע התלול מסתבר לנו שלפנינו עוד טיפוס מתון יחסית, אך לא קצר, ובשלב זה מתווספת לברד גם רוח מקפאה שמביאה את הגרגירים לקרקע בזוויות מיוחדות. הצצה חפוזה למעלה מגלה לנו את הרוג'ום המיוחל שמסמן את מיקומו המדויק של ה-Pass.

מעבר ההרים

אנחנו מגיעים קפואים ודי אפתיים לגובה 3,056 מטרים וההוכחה הניצחת למצבנו העגום היא דממת המצלמות שנגנזו אי שם במעמקי התרמילים (מסתבר שעקב קשיי הטיפוס הראייה לא היתה משהו ובדיעבד הסתבר לי שהיו שני צדיקים שהנציחו את המעמד). אצבעות הרגליים כבר לא מורגשות ואנחנו שולפים מהתיקים כל דבר שיכול להציל קצת את המצב: שרוולי ידיים ורגליים, גופיות תרמיות, גרביים, בנדנות ושקיות ניילון. בשלב הזה אני נזכרת איך הבוקר כשסידרתי את

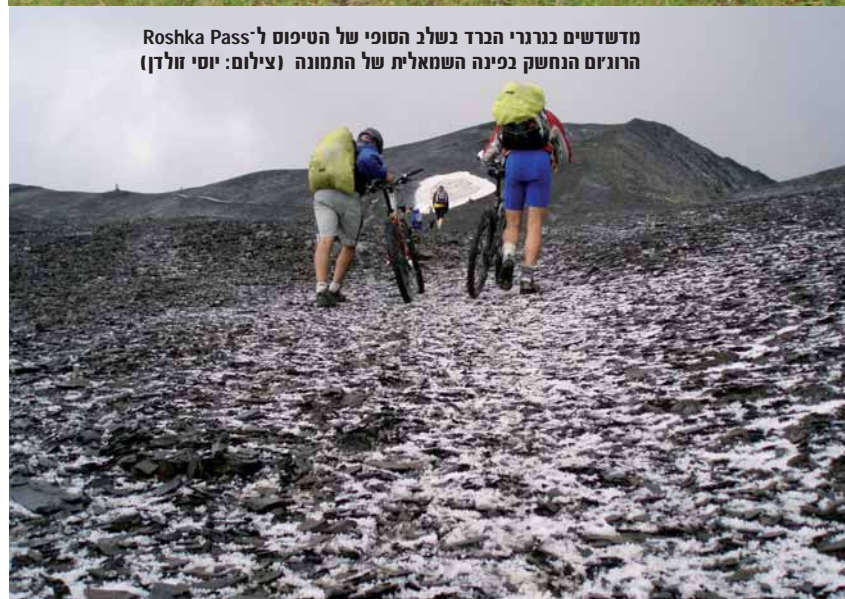

עין על גשר תלוי מדרך לכפר גודאני

אדר שדמי בגלישה המטורפת מהפאס למטה על רקע הקרחון (צילום: ערן פוביצר)

מדשדשים בגורגי הברד בשלב הסופי של הטיפוס ל-Roshka Pass (צילום: יוסי חולדן)

הדרך לשטילי

למרגלות ההרים הירוקים, לצד נהר ומפלונים קטנים שניגרים מהסלעים שליד הדרך. אנחנו מתענגים על כל מטר של הירידה הזו. מה שאנחנו לא יודעים בשלב זה הוא שניאלץ גם לחזור על עקבותינו ולעלות את אותו השביל בדרך חזרה... שטילי נבנתה בימי הביניים והמבנים שלה כוללים בתי מגורים ומגדלי שמירה (חלקם מהמאה השישית לספירה וחלקם מהמאות ה-10 וה-12), שמשלבים לחלוטין עם מצע הסלע הטבעי. כשהיא נגלית לנו לראשונה היא מזכירה לי מאוד את המנזר המבוצר והאפל מהסרט "שם הורד". הלילה אנחנו ישנים באחד המבנים של העיר ומבשלים ארוחת ערב במטבח האוטנטי שמצוי בקומת הכניסה. הדלת הראשית בעלת מנעול בריח כבד ומאסיבי והמקומיים מתעקשים שנקפיד על הנעילה (לתשומת ליבכם, אנחנו במרחק 2 קילומטרים מהגבול עם צ'צ'ניה...).

<<<

מהכפר גודאני אנחנו מטפסים אל עבר מעבר הרים נוסף: Anatori Pass - 15 קילומטרים של עלייה בדרכי 4X4, כאשר מזג האוויר שוב מזעיף לנו פנים בהגיענו ל-Pass, אבל שם מחכה לנו הפעם הפתעה קולינרית... מכיוון שהטבח שלנו קצת נרדם בעמידה והאכיל אותנו במשך מספר ימים לחם, גבינה ונקניק בלי גיוונים מיותרים, החליטו הבנות סיגל, דורית והדס (בקבוצתנו 3 הולכות רגל שצעדו במסלולים דומים לאלה של הרוכבים) לצ'פר אותנו והכינו לנו כריכים עם חביתות בתוספת גבינה ונקניק. קשה לתאר את ההתלהבות והשמחה שהחידוש הזה עורר בנו. לאחר המנוחה אנחנו מתחילים ברכיבה בירידה אינסופית אל עבר העיר הבנויה בסלע הנקראת שטילי (Shatili), המהווה את נקודת היישוב העיקרית בחבל הארץ הקרוי Khevsureti. חבל ארץ זה הוא אחד מהמבודדים והנידחים בגרוזיה, בעל מאפיינים לאומיים ודתיים ייחודיים. השביל עובר

את הסנטה קרוז סופרלייט שלו. השני, עידו נגיד, מקרצף ללא רחם את ה"נסיכה עזאדין" (כאן עליכם לנחש את מקור השם על פי דגם האופניים. רמז: של חברת Jamis. למתקשים, תשובה בסוף הכתבה). לקראת ערב מתחיל גשם שמלווה אותנו כל הלילה אל בוקר המחרת. אנחנו מתכרבלים בשקי השינה לקול הטפטוף העדין על יריעות האוהל, ומתעוררים מאוחר בבוקר ליום רכיבה סולידי שמוביל אותנו בירידה אל הכפר רושקה ומאוחר יותר בטיפוס אל הכפר גודאני (Gudani). הכפר קטן ביותר וחיות בו רק תשע משפחות. אנחנו מופתעים לראות צלחת לוויין לצד סירי פח שפזורים על גג אחד הבתים ומתכוננים למשימת הגיבוש שמחכה לנו הערב: התור למקלחת החמה של חמישה עשר אנשים. כל אחד ואחת מאלה מאוד מאוד משתוקקים להגיע למים זורמים שמקורם בדוד המוסק בגזעי עצים... בין מקלחת אחת לשנייה אנחנו משתלטים לבעלת הבית על כל גיגיות הכביסה ומכסים כל חבל פנוי ומעקה בסמרטוטנו הצבעוניים.

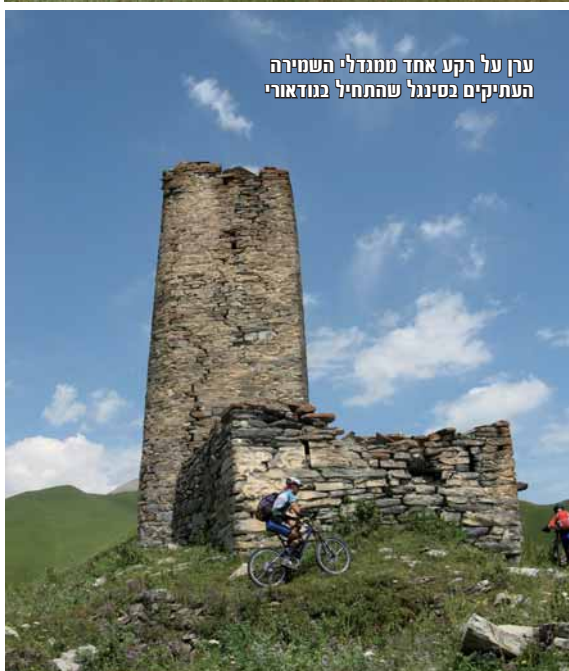

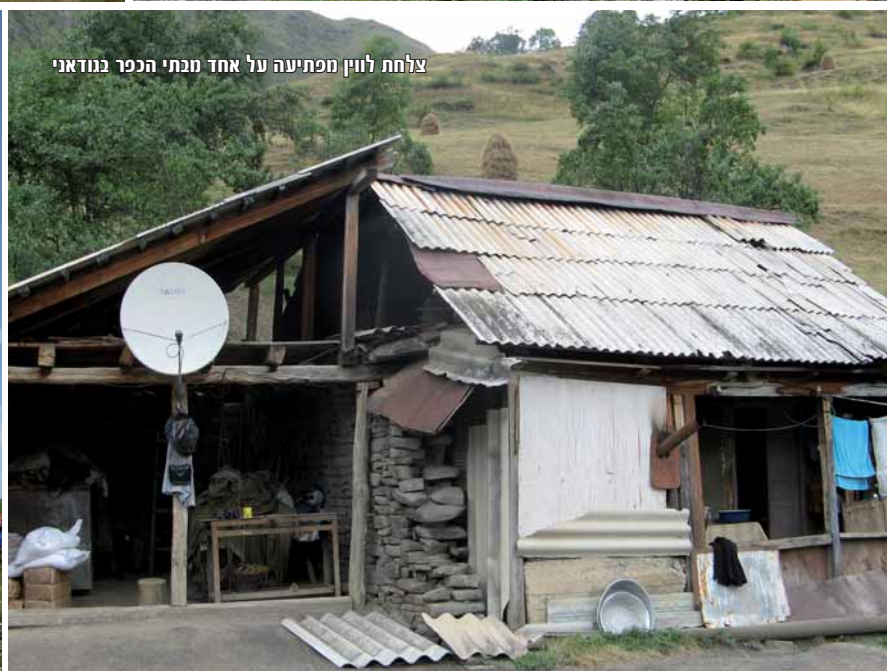
סירוף חושים בירידה המיוחלת לנודאני
(לאחר הטיפוס הרגלי על הכרובול)

עדן נגיד עסוק במלאכת הקודש (צמצוח הנסיכה עזאדין)

ערן על רקע אחד ממגדלי השמירה
העתיקים בסינגל שהתחיל בנודאורי

צלחת לווין מפתיעה על אחד מבתי הכפר בנודאני

דיויד בסוף הירידה הנהדרת מ־Anatori Pass
(או בתחילת העלייה, שהייתה פחות נהדרת...)
(צילום: אדר שדמיי)

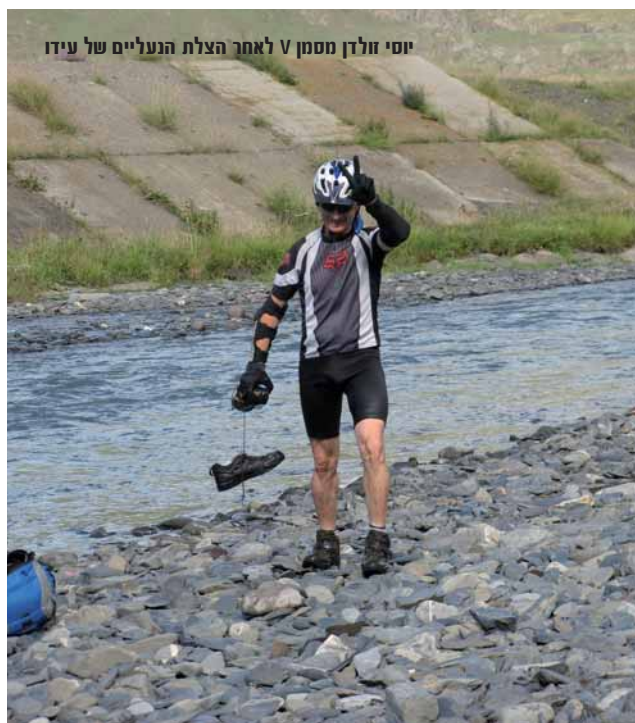

MBA ישראל | אוקטובר 2007

עדו על רקע מפגש נהרות ומבני האבן של שטילי

יוסי חולדן מסמן V לאחר הצלת הנעליים של עידו

במאמר מוסגר - לא טיול, משלחת

משלחת הרוכבים הראשונה לגיאורגיה היא פרי יוזמתה של חברת "בוץ הרפתקאות על אופניים". יורם חן והאחים ארנון ואדר שדמי (שלושת בעלי החברה), החלו לגבש את תכנית הטיול כמעט שנה לפני תאריך היציאה, תוך כדי ליקוט פיסות מידע ממטיילים וגלויים שהיו שם, לימוד מפות והצלבת ידע עם מדריכים מקומיים. חברי "בוץ" החליטו להתמקד באזור יחיד, רכס הקווקז הגבוה, ללא זכוז זמן על הקפצות עם רכבים ליעדים שונים. בגלל אופי השטח והרצון לבלות מספר ימים בעומק, הוחלט כי שיירת סוסים תהווה את האמצעי היעיל ביותר לסחיבת המטען וליווי הרוכבים. בד בבד עם גיבוש המסלולים החלו חברי "בוץ" ללכד סביבם גרעין מוצק של רוכבים, חלקם חברים וחלקם רוכבים נלהבים שראו את הפרסומים בעיתונות האופניים. כ-4 חודשים לפני היציאה נפגשו לראשונה לרכיבה משותפת ומאותו רגע היה ברור כי מבחינת החומר האנושי אנחנו מסודרים. מאז נפגשו לעוד רכיבה משותפת ועמדנו בקשר לצורך חלוקת מטלות בנושאי ציוד משותף, עזרה ראשונה וביטוחים. זה המקום לציין שמלבד 12 רוכבים ורוכבות היו בקבוצתנו גם 3 הולכות רגל (שתים מהן נשותיהם של רוכבים ואחת, אחות של...), שלטובתן נרקחו מסלולים מיוחדים שבחלקם חפפו את מסלולי הרכיבה. מדי פעם הן הוכיחו לנו שהליכה יכולה להיות יותר מהירה מרכיבה.

למה משלחת? למה לא לקרוא לזה סתם טיול? כאן אצטט את ארנון שדמי: "ילצאת למקום שאיש לא היה בו עם אופניים. להגיע הכי רחוק, הכי גבוה, הכי יפה, הכי קשה. להיות שותפים מלאים לתהליך הבנייה וקבלת ההחלטות. להיות חלק מקבוצה מובחרת ומגובשת". הקונספט של משלחת משאיר מרחב תמרון בריא בתכנית בהתאם לתנאי השטח, למצב הרוכבים ולאילו ציודים שונים שרק בזמן אמיתי יכולים להילקח בחשבון. להרפתקנים ברוחם, ראו הוזהרתם!